

[Knud Jespersen.]

rigtige retning. Men bevægelserne har været alt for små på den ene side, de vil nok ikke være særlig resultatgivende, og de har været alt for voldsomme på den anden.

Så siger statsministeren, at gennem nætternes mulm og mørke kan man godt spejde sig frem til morgenrøden. Ja, det kan man, den morgenrøde, som altid vil vokse i fodsporene på de folk, der arbejder, som vil vokse på tværs af, hvad man gør her, og vokse i kraft af selve naturens nødvendighed, at hvis man ikke gør sig til herre over det politiske spil, så vil man gang på gang på arbejdspladserne blive ofre for det politiske spil; hvis man ikke sætter sig op imod det, så vil man blive manipuleret med. Og i det øjeblik, man vil føre arbejdspladspolitik på den måde, som man har gjort det i folkettinget, kan man roligt gå ud fra, at så vil de føre politik og politik på en ny måde på landets arbejdspladser i den morgenrøde, der skal komme.

Steen Folke (VS):

Statsministeren refererede tidligere på aftenen en henvendelse fra metalarbejderforbundet, en henvendelse, hvis hovedindhold var en accept af, at samfundets almindelige situation er sådan, at det ikke kan tåle en konflikt. Ærlig talt, den udtalelse lød som et bestillingsarbejde. Metalarbejderforbundets ledelse har valgt kapitulationslinjen, som socialdemokratiet foretrækker.

I eftermiddags var jeg sammen med medlemmer fra øvrige partier med til i 11. time at modtage en deputation fra grafisk kartel, og her var det helt andre toner, der lød. Her advarede man indtrængende politikerne mod at foretage det tvangsindgreb, der er lagt op til. Typograferne har valgt en kamp-linje. Jeg tænker på Uniprint-arbejderne, der nu har kørt en enestående arbejdskamp i næsten 2 måneder, solidarisk bakket op af arbejdspladser over hele landet, men jeg tænker også på typograferne på dagbladene, der har vist, hvad man kan få ud af at aktivere for sine krav.

Repræsentanterne fra grafisk kartel fortalte os noget interessant, nemlig hvordan deres arbejdsgivere ved denne overenskomstforhandling ikke havde været til at hugge eller stikke i. Hvorfor? Jo, fordi de vidste, at blot de var tilstrækkeligt afvisende, ville det ende med en nulløsning gennemført med statens hjælp.

Den forhenværende statsminister sagde det ligeud under valgkampen. Den nuværende statsminister antydede det kun, men har nu vist, at han ikke står tilbage for sin forgænger i praksis, når det gælder om at bruge statsmagten til at varetage kapitalens interesser, og så går indgrebet endda ikke engang udelukkende på denne overenskomstsituation. Venstre og socialdemokratiet har indgået en studehandel — løfteparagraf lyder måske pænere — hvorefter der lægges op til en yderligere forringelse af dyrtidsreguleringen i forbindelse med overenskomstforhandlingerne i 1977.

Dette er blot ét af mange tegn på, at staten griber mere og mere ind i arbejdsmarkedets forhold. De såkaldt frie forhandlinger er blevet mere og mere udhulede i de seneste år, og det har socialdemokratiet været stærkt medvirkende til.

Denne gang tyder meget på, at overenskomstforhandlingernes sammenbrud var nøje planlagt og vel iscenesat. Først kraftig teatertorden, så planmæssigt sammenbrud, udsigt til kaos, og ind på scenen træder vor statsminister parat til at hugge den gordiske knude over. Men så let går det ikke. I morgen tidlig og i den kommende tid vil det vise sig, om folk på arbejdspladserne vil finde sig i overgrebet mod forhandlings- og aktionsretten og i den forringelse af reallønnen, som bliver resultatet.

Tvangsindgrebet løser overhovedet ikke de problemer, der plager det kapitalistiske samfund. Arbejdsløsheden bliver ikke mindre, og den økonomiske krise vil fortsætte. Det kan gå lidt op, og det kan gå lidt ned, men krisen vil komme igen og igen.

Derfor griber staten mere og mere ind i